

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΘ 37

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΗ ΑΓΙΟΤΑΤΗ ΣΥΝΟΔΩ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ὑπέστη σοβαρὰν ἀπώλειαν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος : Τῇ 29ῃ Μαρτίου (ν. ἡ.) ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ «Καθολικός» Πατριάρχης πάσης Γεωργίας ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἡ Τοπικὴ Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας συνελθοῦσα ἐν Τυφλίδι, ἐν τῷ σεπτῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Σιών ἀπὸ τῆς 21 μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου ἐ. ἐ. ἐξελέξατο «Καθολικὸν» Πατριάρχην πάσης Γεωργίας τὴν ἡμετέραν ἀναξιοῦτητα.

Ἀναλαμβάνοντες τὸ βᾶρος τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἐπιβληθέντος ἡμῖν θείᾳ βουλήσει, μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἀλλὰ καὶ μετὰ πίστεως σταθερᾶς ἐπὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, ἐπικαλούμεθα τὰς προσευχὰς τῆς Ἁγιοτάτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς βοηθήσῃ ἡμῖν ἐκπληρῶσαι τὰ: πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑποχρεώσεις ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῶν ἀγίων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ὑποβάλλομεν τὰ σεβάσματα ἡμῶν τῇ Ἁγιοτάτῃ Συνόδῳ τῆς Ἑλλάδος εὐχόμενοι ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἡμετέρων δεήσεων καὶ εὐχῶν, βοηθήσῃ Αὐτῇ ἐν τῇ πραγματώσει τοῦ ἔργου τῆς Μιάς, Ὁρθοδόξου καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἀπὸ χρόνου μακροῦ ἀποτελεῖ μέλος ἡ Ὁρθόδοξος Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας (Ἰβηρίας).

Ἐν Τυφλίδι τῇ 6ῃ Ἀγούστου 1927

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

«Καθολικός» Πατριάρχης πάσης Γεωργίας
Ἀρχιεπίσκοπος Μτσκέτας καὶ Τυφλίδος

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΤΗ ΑΓΙΟΤΑΤΗ ΣΥΝΟΔΩ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁγιοτάτη Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀγνοεῖ, ἀναμφιβόλως, ὅτι κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα ἔτη εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων τῶν χωρῶν, ἐν αἷς οἰκοῦσιν οἱ ὀρθόδοξοι, εἰς κοινήν χρῆ-

σιν τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον, τὸ καλούμενον νέον ἡμερολόγιον. Τούτου ἕνεκα, καὶ αὐτοκέφαλοί τινες Ἐκκλησίαι εἰσήγαγον τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν χρῆσιν, αἱ μὲν ὡς πρὸς τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς μόνον, αἱ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐξαρτωμένας κινήτας ἑορτὰς, ὥστε ἡ Μ. Γεσσαρακοστή νὰ συμπίπτῃ πρὸς τὴν τῶν χριστιανῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐν τῇ Γεωργιανῇ Δημοκρατίᾳ ἡ Κυβέρνησις ἠσπᾶσθη τὸ νέον τοῦτο ἡμερολόγιον. Διὰ τοῦτο ἡ ἐν Τυφλίδι ἀπὸ τῆς 21ης Ἰουνίου ἐ. ἐ. συνελθοῦσα Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ ἀποδεχθῇ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ εἰρημένον νέον ἡμερολόγιον, ὅπερ καθορίζει ἀκριβέστερον τὸν χρόνον τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν. Λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὰ ἄτοπα τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τῶν κινήτων κατὰ τὸ παλαιόν, ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισε ν' ἀποδεχθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐξ ὀλοκλήρου καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῇ Πατριαρχικῇ Συνόδῳ τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας.

Μὴ ὄντες βέβαιοι περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐν προσεχεῖ μέλλοντι συγκλήσεως τῆς Ἡ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θὰ ἐπεθυμοῦμεν πολὺ νὰ πληροφορηθῶμεν ἐπακριβῶς παρὰ τῆς ἁγιοτάτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πῶς ἔχει τὸ ζήτημα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἁγιοτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ τί θὰ ἠδύνατο νὰ προβληθῇ κατὰ τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν πασχάλιων ἑορτῶν πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως.

Ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ἡ ἁγιοτάτη Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ ἀπαντήσῃ ἡμῖν μετὰ φιλόφρονος σπουδῆς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὅπως χαρίζηται τῇ Ἁγιοτάτῃ Συνόδῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ παντὶ τῷ λαῷ Αὐτῆς μακρότητα εὐτυχῶν ἡμερῶν.

Ἐν Τυφλίδι τῇ 6ῃ Ἀγούστου 1927

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

«Καθολικός» Πατριάρχης πάσης Γεωργίας
Ἀρχιεπίσκοπος Μτσκέτας καὶ Τυφλίδος

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟ-
ΔΟΞΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ

Ἀδελφοί,

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συνεδρίου «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως» ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προθύμως ἀπαντήσασα πρὸ ἐπιταθείας ἤδη ἀπέστειλεν ἀντιπροσωπείας τῶν διαφόρων ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν αὐτοῦ ἐν Γενεύῃ συνέλευσιν τῷ 1920. Ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκθέσασα ἀπὸ κοινοῦ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρὸ πάσης διαπραγματεύσεως περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ διοικήσει ἐπεβάλλετο καθαρτισμὸς Κοινωνίας τινὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἡθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ ὅτε δέ, οὐ πρὸ πολλοῦ, προσεκλήθη πρὸς συμμετοχὴν δι' ἀντιπροσώπων εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, παρὰ τὰς ἀντιξοοὺς περιστάσεις, πρὸς ἃς ἀντιπαλαίουσιν ἱκαναὶ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων αὐτῆς Ἐκκλησιῶν, ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ εἰς αὐτὸ τὸς ἀντιπροσώπους αὐτῆς.

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ ἑλικρινῶν αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ πόθου πρὸς συνεννόησιν, μετ' ἐνδιαφέροντος μετέσχον τῶν συγκεντρώσεων ὅσαι ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν στενωτέρας συναδελφώσεως καὶ ἐπικοινωνίας τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἐπ' ἀγαθῷ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος. Προθύμως δὲ συμμετασχόντες καὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου, τόσον εἰς τὰς κατὰ τὸ πρόγραμμα γενομένας δημοσίας ἀγορεύσεις, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐπακολουθήσαν ἐλευθέραν συζήτησιν καὶ εἰς τὰς ἐργασίας τῶν Ἐπιτροπῶν, οὐχὶ ἄνευ λύπης παρατηρήσαμεν ὅτι αἱ τεθεῖσαι βάσεις πρὸς διατύπωσιν κοινῶν προτάσεων καὶ ἐπιψήφισιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ἀποκλίνουσιν ἐν πολλοῖς τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύομεν. Ἐντεῦθεν καὶ θεωροῦμεν ἕργον συνειδήσεως ὅπως ἀπόσχωμεν τῆς ἐπιψηφίσεως τῶν γενομένων ἐκθέσεων, πλὴν μιᾶς, τῆς πρώτης.

Καίτοι δὲ τόσον ἐκ τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων κατὰ τὸ πρόγραμμα ἀγορευ-

σεων, ὅσον καὶ ἐκ τῶν δημοσίᾳ συζητήσεων καὶ τῶν ἐν ταῖς διαφοραῖς Ἐπιτροπαῖς λεχθέντων ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων σαφῶς κατεδείχθη ποῖαι αἱ ἰδέαι καὶ ἀπόψεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ὑπὸ συζήτησιν θέμασι, δὲν νομίζομεν ὅτι παρέλκει σύντομος μνεία τινῶν ἐξ αὐτῶν καὶ ἐνταῦθα, ἵνα δειχθῇ ἡ ἀπόστασις, ἣτις χωρίζει ἡμᾶς. Οὕτω, ἐνῶ «τὸ διάγγελμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον» συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σχετικῆς διδασκαλίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ προσεγγίζον πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν δυνάμεθα νὰ ψηφίσωμεν, δὲν ἔχει οὕτω προκειμένου περὶ τῶν δύο ἐτέρων, τοιούτου τοῦ «περὶ φύσεως τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τοῦ «περὶ κοινῆς περὶ πίστεως ὁμολογίας τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ σύνταξις τῶν δύο τελευταίων ἐγένετο διὰ συμβιβασμοῦ ἀντιθέτων, καθ' ἡμᾶς, ἰδεῶν καὶ γνώμων, ἵνα ἐπιτευχθῇ ἑξωτερικὴ καὶ ἐπὶ τοῦ γράμματος μᾶλλον στηριζομένη συμφωνία. Ἄλλ' ὡς ἐπανειλημμένως ἐτιμίσθη καὶ κατὰ τὰς ἄλλοτε γενομένας διαπραγματεύσεις, ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θερησκευτικῆς συνειδήσεως, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οὐδεὶς χωρεῖ συμβιβασμός, οὐδὲ εἶναι δυνατόν νὰ ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὰς αὐτὰς λέξεις δύο νοήματα καὶ δύο διαφοροὶ ἀντιλήψεις καὶ ἐξηγήσεις τῶν κοινῇ παραδεικτῶν γενομένων προτάσεων. Οὐδὲ δύναται ποτε ὀρθόδοξος νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἑνωσις στηριζομένη ἐπὶ διαφορουμένων προτάσεων εἶναι παραμόγιμος.

Ὅτι τὴν ἔλλειψιν συμφωνίας ἐν πλείστοις σημείοις κατενόησαν καὶ αὐταὶ αἱ συντακτικαὶ Ἐπιτροπαὶ μαρτυροῦσιν αἱ ἀναγκαῖαι ἀποβάσαι ὑποσημειώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφίνοσιν πλήρη ἐλευθερίαν ἐπὶ ζητημάτων θεμελιωδῶν κατὰ γὰρ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν. Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ἡνωμένη Ἐκκλησία τῶν μὲν παραδεχομένων μίαν πηγὴν τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, τῶν δὲ θεωρούντων ἀπαράιτητον αὐτῆς συμπλήρωμα καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Παράδοσιν. Καὶ ἡ ἐλευθερία δὲ ἢ παρεχομένη εἰς τὰς διαφοροὺς Ἐκκλησίας πρὸς χοῦσιν ὑφ' ἐκάστης ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων αὐτῆς ὁμολογιῶν, ἐνῶ ὑποβιβάζει τὴν ἀξίαν αὐτῶν ὡς τινος ὕλης ἀδιαφόρου, ἐξ ἐτέρου δὲν δύναται ἢ νὰ γεννήσῃ σύγχυσιν γνώμων καὶ ἀντιλήψεων ἐν τῇ μιᾷ ἡνωμένῃ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπὶ μέρους χριστιανῶν εἶναι καθωρισμένα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κοινῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασισθέντων καὶ τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὑποχρεωτικὰ εἰς πάντας. Τοῦτο δὲ ἰσχύει οὐ μόνον περὶ τῶν ἤδη διατελούντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐνοῦνται μετ' αὐτῆς ἐν τῇ πίστει καὶ

τῇ διοικήσει. Πλὴν τούτου τὰ ὑπὸ τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας ἀνεγνωρισμένα Σύμβολα τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν ἀρῶνται οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ ὅτι ἱστορικῶς μαρτυροῦσι περὶ τῆς πίστεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν αὐτῆς Συνόδων ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν. Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὡς τοιοῦτον Οἰκουμενικὸν Σύμβολον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνεγνώρισε καὶ δέχεται μόνον τὸ τῆς Νικαίας—Κων/πόλεως. Ὅτι δὲ ἰσχύει περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβόλου αὐτὸ τοῦτο ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ὀρθόδοξος θεολόγος δικαιούται νὰ διασειῇ τὸ κῆρος. Ἐντεῦθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία φρονεῖ ὅτι πᾶσα ἔνωσις δεόν νὰ στηρίζηται ἐπὶ κοινῆς πίστεως καὶ ὁμολογίας τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων.

Καίτοι δὲ αἱ ἐκθέσεις περὶ τῶν θεμάτων τῆς δευτέρου σειρᾶς δὲν κατηρίσθησαν ἔτι, ἐκ τῶν μέχρι σήμερον ἐν ταῖς ἐπιτροπαῖς ἀναλλαγέντων προδήλως ἐξάγεται ὅτι συμφωνία καὶ ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἢ διὰ γενικῶν καὶ ἀορίστων προτάσεων ἢ διὰ συμβιβασμοῦ ἀντιθέτων γνωμῶν. Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν πῶς εἶναι δυνατὴ ἡ συμφωνία δύο ἀντιλήψεων, αἵτινες συναποδέχονται μὲν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος εἶναι θέλημα Χριστοῦ, διίστανται ὅμως ὡς πρὸς τὴν θεοθεν σύστασιν τοῦ ἀξιώματος τούτου καὶ ἐν τοῖς ἀποτελοῦσιν αὐτὸ τριῖ βαθμοῖς. Ὡσαύτως οὐδεμίαν καθ' ἡμᾶς πρακτικὴν σπουδαιότητα κέκτηται π. χ. ἡ συμφωνία περὶ τῆς ἀναγκαϊότητος τῶν μυστηρίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅταν ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα ὑφίσταται ριζικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτῶν ἐν γένει καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Τούτων οὕτως ἔχοντων ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν ἔνωσιν περιοριζομένην εἰς ἐλάχιστα κοινὰ σημεῖα, διότι, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅπου ἔλλειπει ὁλοκληρία τῆς πίστεως ἐκεῖ οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις. Οὐδὲ δύναται ἐν προκειμένῳ νὰ εφαρμοσθῇ ἢ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν ἰσχύουσα ἀρχὴ τῆς Οἰκονομίας, τὴν ὁποίαν πολλακίς ἐπέδειξεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς αὐτήν. Ἐντεῦθεν, ἀπέχοντες τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκθέσεων, πλὴν τῆς πρώτης, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ὁρθόδοξοι ἀντιπρό-

σωποι δηλοῦμεν ὅτι ἀρκοῦσαν τὸ γε νῦν θεωροῦμεν τὴν ἐπίτευξιν συνεργασίας τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐδάφους ἐν πνεύματι χριστιανικῆς ἀγάπης. Πρὸς ἔτομον δὲ ὅτι οἱ ἀνπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ ἐβλέπομεν πάσης γενικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐνώσεως προηγουμένην τὴν μερικὴν Ἐνωσιν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν διεπομένων γενικῶν ἀρχῶν, καθ' ὅσον πρὸς τοιαύτην ἐν κοινῷ Συμβόλῳ ἡνωμένην Ἐκκλησίαν εὐχερέστερον θὰ ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Τονίζοντες καὶ πάλιν, ὅτι εἰς τὴν ἀνωτέρω ἡμῶν δήλωσιν προβαίνομεν ἐξ ἀκραιφνῶν λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως, διαβεβαιοῦμεν τὸ Συνέδριον ὅτι μεγάλως ἐνταῦθα ἐνσχυθῆμεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πεποιθήσιν ὅτι εἴμεθα πάντες ἡνωμένοι ἐν τῇ εἰς τὸν ἕνα Σωτῆρα Χριστὸν πίστει. Δηλοῦντες δὲ ὅτι καὶ ἐφεξῆς δὲν θὰ παύσωμεν ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς ὁλονὲν στενωτέρας προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, προσθέτομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν θεομᾶς ἀπευθύνει πρὸς τὸν Θεὸν εὐχὰς ὅπως διὰ τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄρῃ τὰς ἐπιπροσθούσας δυσχερείας καὶ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐνότητα ἐκείνην, ὑπὲρ ἧς ἠνχῆθη ὁ Ἰδρυτὴς καὶ Κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸς πρὸς τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα, «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν».

Εὐχόμενοι ἐν τέλει ὅπως ὁ Κύριος πλουσίαν παρέχῃ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ εἰς ἐκείνους, οἵτινες μετ' εὐλικρινείας καὶ φόβου Θεοῦ ἐργάζονται πρὸς ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διατελοῦμεν

Ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

1. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων Γερμανός, 2. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, 3. Δρ. Παρισιαεὶδης Ἀρχιμ. 4. Κ. Βαλλιᾶδης Ἀρχιμανδρίτης.

Τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας:

1. Χριστοφόρος Ἀρχιεπίσκοπος Λεοντοπόλεως, 2. Νικόλαος Ἀρχιεπίσκοπος Νουβίας.

Τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων:

1. Ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος, 2. Διάκονος Βενέδικτος. Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου καὶ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος:

1. Ἀμβρόσιος Μητροπολίτης Ναυπακτίας, 2. Κωνστ. Δουβουνιώτης, 3. Α. Ἀλιβιζάτος, 4. Σ. Μπαλᾶνος.

Πατριαρχεῖον Σερβίας:

1. Εἰρηναῖος Ἐπίσκοπος Νόβι Σάδ.

Πατριαρχεῖον Ρουμανίας:

1. Κοτλαρσίος Νεκτάριος Ἀρχιεπίσκοπος Τσερνοβίτς.

Ἐκκλησία Βουλγαρίας:

1. Ζαχαρίας Στέφανος πρωτοπρεσβύτερος, Καθηγητῆς. 2. Γελομποκόβσκυ Νικόλαος, Καθηγητῆς Ἐκκλησία Πολωνίας:

1. Διονύσιος Μητρ. Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας. 2. Γούρμιεβιτς Πρωτοπρεσβύτερος Βενέδικτος, 3. Νικόλαος Ἀρσένιεφ, Καθηγητῆς.

Ῥώσοι Ἀντιπρόσωποι:

1. Εὐλόγιος Μητροπολίτης τῶν Ρωσικῶν Ἐκκλησιῶν Δυτικῆς Εὐρώπης. 2. Βουλγάκωφ Σέργιος, Καθηγητῆς, Πρωτοπρεσβύτερος.

Γεωργιανὸς Ἀντιπρόσωπος:

1. Δρ. Περάδσης Γρηγόριος.

ΘΡΑΣΟΣ

Τῆ 4 ὑπερμεσοῦντος μηνὸς συνιερουργούντων τοῦ ἐπισκόπου τῶν ἐν Κερκύρα κατολικῶν Λεονάρδου Πρίντζη Μοροζίνη, τοῦ τῶν ἐν Ἀθήναις κατολικῶν Ἰωάννου Φιλιππούση καὶ τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀφικομένου Ὀνοράτου Καρκατέρρα, ἐπισκόπου Ὑψους, ἐτελέσθη ἐν Κερκύρα ἡ χειροτονία τοῦ εἰς ἐπίσκοπον Ἀδάδας καὶ Ἀποστολικὸν Τοποτηρητὴν Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῆς Ρώμης ψηφισθέντος κατολικοῦ ἱερέως Ἀλεξάνδρου Γουϊδάτου, ἀνήκοντος εἰς τὸν ἐν Κερκύρα κατολικὸν ἡμερικὸν κλήρον. Ὅταν ἅμα τῆ πρώτῃ ἀναγγελία τοῦ ἐπιμελετωμένου πραξικοπήματος τοῦ Βατικανοῦ ἐγνώσθη τὸ πρᾶγμα ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἐσπευσε νὰ ἀπηγγέσῃ τὴν εὐλογον τῶν Θεσσαλονικῶν ἀγανάκτησιν, ἐὰν δὲ καλῶς ἐνθυμούμεθα προσετίθετο τότε εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Κράτος δὲν εἶνε διατεθειμένον νὰ δεχθῆ καὶ τοῦτον τὸν κόλαφον ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖον οὐχὶ κατὰ πρώτην φοράν παραδιάζει μετὰ περιφρονήσεως τὰς διεθνεῖς συμβάσεις καὶ τοὺς νόμους τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας. Διότι, ὡς καὶ ἄλλοτε, καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Ἀθήναις ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐναγχοῦ χειροτονηθέντος εἰς ἀρχιερέα τῶν ἐν Ἀθήναις ὀπαδῶν τοῦ δυτικῆς δόγματος ἀνεγράψκμεν, αἱ ἐν λόγῳ συμβάσεις ὀρίζουσι ρητῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι λατινοφρόνων ἐπισκόπων, μετὰ τῶν ὁποίων εἶνε ὅλιος ἄγνωστος εἰδικὸς διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις δυτικὸς ἀρχιερεὺς.

Δυστυχῶς ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία οὐ μόνον ἀφ' ἑαυτῆς οὐδὲν ἐπραξεν ὅπως περιφρουρήσῃ τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὑπομνήσεις καὶ τὰς διαμαρτυρίας τῆς Ὀρθοδόξου ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησίας διαρκῶς ἐκώφευεν, οὕτω δὲ ὁ ἀντισυνταγματικῶς καὶ παρανόμως ἐν Ἀθήναις ἐγκαταστάς λατίνος ἀρχιεπίσκοπος μετέβαλε τὴν ἑλληνικὴν πρωτείουσαν εἰς μόνιμον αὐτοῦ ἐπισκοπικὴν ἔδραν, αὐτοτιτολοφορηθεὶς μάλιστα τῆ ἀπὸ Ρώμης εἰσηγήσει καὶ «Archives-covo di Atene» — «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν»!

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀνοχὴ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ὑπερέψῃ τὴν ὄρεξιν τῆς Ρώμης καὶ νὰ μὴ ἐκχυζήσῃ τὸ βατικάνειον θράσος. Καὶ ἴδου ὅτι σήμερον εὕρισκόμεθα πρὸ παραμοίου ἂν μὴ καὶ ἀθάδεστερου, πραξικοπήματος, τῆς δημιουργίας ἐν τῇ μακεδονικῇ πρωτεύουσῃ «Ἀποστολικοῦ Βικαρίου» ἡτοί τοποτηρητοῦ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, ἄλλαις λέξεσι νέας ἐστίας προπαγάνδας ἐν Ἑλλάδι.

Ἔχομεν τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ παπικὴ Ρώμη ἀπαντῶσα εἰς ἔγγραφον τῶν ἐν Κερκύρα σχετικῶν πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ καταφανοῦς τούτου «Τοποτηρητοῦ» καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν δυσμενεῖς διαθέσεις τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐδήλου σὺν ἄλλοις ὅτι «τὸ

Βατικανὸν ἀπειλὰς δὲν φοβεῖται». Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅμως, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία θὰ δώσῃ εἰς τὸ Βατικανὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπάρχουσιν ἀπειλαί, ὅτι αἱ ἀπειλαὶ αὗται εἶνε σοβαρόταται, καὶ ὅτι θὰ τὰς φοβηθῆ τὸ Βατικανόν. Ἡ ἑλληνικὴ Πατρις πρέπει νὰ παύσῃ νὰ ἐμφανίζῃ ἑαυτὴν ὡς ἀμπελῶνα ἀνευ φραγμοῦ καὶ ἀνευ οἰκοδεσπότου. Τὸ ἑλληνικὸν Κράτος ἀρεῖται ἐπὶ τέλους νὰ διδάξῃ διὰ μαθήματος σκληροῦ ὅτι οἰκοδεσπότης εἴμεθα ἡμεῖς, καὶ ὅτι ὁ κύριος Βικάριος δὲν θὰ ἐγκατασταθῆ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Εἰς τὴν τελευταίαν ἀνταπόκρισιν, τὴν ὁποίαν ἔστειλα εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐκ Λωζάννης ἐδίδοι περιλήψιν τῆς δηλώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν προέβησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ δὴλωσις αὕτη ἐκθέτουσα ἀπεριστρόφως καὶ μετὰ πάσης παρρησίας τὴν ἀποψιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων μετὰ τὴν προσθήκην ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι μίαν καὶ μόνον ἐκ τῶν ἐξ ἐκθέσεων δύνανται ν' ἀποδεχθῶσιν, τὴν ἀφορώσαν δ.λ.ν. «Τὸ διάγγελμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ κόσμον», θαυτάτην παρήγαγεν ἐντύπωσιν ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Συνεδρίου. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἀναγνώσεως τῆς δηλώσεως ὑπὸ τοῦ Σεδ. Μητροπολίτου Θυατείρου κ. Γερμανοῦ, νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἴθρῳ. Τὸ περιεχόμενον τῆς δηλώσεως ἐκθετούσης σαφῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀποροριπτουσίας πάντα ἀπολύτως συμβιβασμῶν ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ διοικήσεως, εὕρισκετο εἰς ἀπότομον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς γνώμας αἰτινες ἐξετέθησαν ὑπὸ ξένων ἀντιπροσώπων ἰδίως Εὐαγγελιστῶν, Κοινηκρεγιασυναλιστῶν, Φίλων Χριστοῦ κ.λ.π. Εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀντιπροσώπων ἔχοντες τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου οὐδεμίαν Ἐκκλησίαν ἢ Ὀμολογίαν μέλλουσι νὰ δεσμεύσωσι οὔτε δὲ νὰ θεωρηθῶσιν ὑποχρεωτικῶς ὑπ' αὐτῶν ἐκτελεσταὶ οὐδέποτε ἐφαντάζοντο ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι θὰ προέβαινον εἰς τὴν ὡς ἄνω δήλωσιν, ἥτις αὐτὴ τοῦτο ὡς δόγμα ἐξεροράνη ἐν τῇ πανεπιστημακῇ αἴθρῳ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου πλὴν ταυτοχρόνως ἀπεσπότηνισε τὴν κατάστασιν καὶ ἠνάγκασε τοὺς ἀντιπροσώπους νὰ παραιτηθῶσιν ἀπὸ τὰς ἀκόρους καὶ ἀνωφελεῖς ἀισθηματολογίας καὶ διαχυτικότητος καὶ νὰ ἀτενίσωσι τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα μεθ' ὧν τῆς σοβαρότητος καὶ τῆς ψυχραιμίας, τῶν ὁποίων ἦσαν ἄξια. Ὅτι ἡ δὴλωσις τῶν Ὀρθοδόξων ἀπετέλει τι ἀπροσδόκητον καὶ προυξένησεν ἐντύπωσιν ταίναται ἐκ τῶν λόγων τοῦ προέδρου Ἐπισκόπου Brent, ὅστις μετὰ τὴν δήλωσιν εἶπε τὰ ἑξῆς: «Συνέδριον ὅπως τὸ παρόν, ἔπερ μετ' εὐλαθείας πραγματεύεται: ζητήματα ἀφορῶντα τὰς συνειδήσεις τῶν ἀντιπροσώπων, δὲν εἶναι:

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	*Ημερομηνία	Κυριακαὶ Ἐδαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐσθινά	*Ἦχοι
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2	Κυρ. Β' Λουζά	Κυριακὴ ΙΣτ'	Ε'	βαρῦς
	9	Κυρ. Γ' Λουζά	Κυριακὴ ΙΖ'	Στ'	πλ. δ'
	16	Κυρ. Δ' Λουζά (* Ἀγ. Πατέρων)	Κυριακὴ τῶν Ἀγ. Πατέρων	Ζ'	α'
	23	Κυρ. Στ' Λουζά	Ἰακώβου Ἀποστ.	Η'	β'
	30	Κυρ. Ε' Λουζά	Κυριακὴ Κ'	Θ'	γ'

δυνατὸν νὰ μὴ ἐφαρμόσῃ τὴν ἀρχὴν ταύτην προκειμένου καὶ περὶ τῆς δηλώσεως τῆς γενομένης ἐξ ἐνόματος τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν. Ἐκτιμῶμεν τὴν εὐκρίνειαν τῆς δηλώσεως ταύτης. Πλὴν δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι σκοπὸς τοῦ παρόντος Συνεδρίου δὲν εἶναι ἡ ἐξευρέσις δόξεως πρὸς ἄμεινον ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι νὰ γνωρίσωμεν τὰς διαφορὰς τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τὰς ὁμοιότητας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦμεν τοὺς Ὀρθοδόξους, οἵτινες σαφῶς καθώρησαν τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ ἐξέθεσαν εὐκρινῶς τοὺς λόγους, οἵτινες ἐμποδίζουσιν αὐτοὺς νὰ λάθωσι στάσιν θετικὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκθέσεις τοῦ Συνεδρίου». Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ τινες, Ἀγγλικανοὶ ἰδίως, οἵτινες ἠσθάνθησαν πραγματικὴν ἀνακούφισιν ἐπὶ τῇ δηλώσει τῶν Ὀρθοδόξων, ἥτις, ὡς ἔλεγον, ἔσωσε τὴν κατάστασιν καὶ εἰσήγαγε τὸ Συνέδριον εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδόν. Καὶ ἂν ὑπῆρξαν ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀμερικανικῶν Ἐκκλησιῶν, οἵτινες ἐχαρακτήρισαν τὴν δήλωσιν τῶν Ὀρθοδόξων ὡς τορπιλισμὸν τοῦ Συνεδρίου καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἀπέστειλαν δημοσιεύματα εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν τύπον ἡμερήσιον καὶ περιοδικόν, εὐρέθησαν τοῦναντίον ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν Ἀγγλοκαθολικὴν ἰδίᾳ μερίδα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀνήκοντες, οἵτινες ἐσχολάσασαν τὸ γεγονός εὐμενῶς ὑπὲρ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἐξῆραν τοῦτο ὡς τὸ σπουδαιότερον καὶ φωτεινότερον σημεῖον τοῦ Συνεδρίου. Οὕτως δὲ γνωστὸς θεολόγος Κάνων Douglas γράφων εἰς τοὺς «Ἐκκλησιαστικὸς Τάξις» περὶ τῶν ἐντυπώσεων του ἐκ τοῦ Συνεδρίου λέγει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ἡ δήλωσις τῶν Ὀρθοδόξων, ἥτις, ὡς ἐσημειώθη εἰς τοὺς «Ἐκκλησιαστικὸς Τάξις», ἔσωσε τὸ Συνέδριον ἐκ τῆς καταστροφῆς... φαίνεται ὅτι θὰ παραμείνῃ ἐγγράφον σπουδαῖον ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι ὤφειλον νὰ προδῶσιν εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην, ἵνα μὴ ἴδωσιν ἑαυτοὺς ἀποδοκιμαζομένους ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, δήλωσις αὕτη διελεύκανε τὴν κατάστασιν, ἥτις εἶχε συσκοτισθῆ. Ἀναμφιδόλως αὕτη ἠνώχλησέν τινος διότι ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀπάτης. Πλὴν ἡ σταθερὰ ἡ δήλωσις τῶν Ὀρθοδόξων ὅτι δὲν δύνανται νὰ συμπράξωσιν εἰς συνδυασμοὺς ἀμφιδόλους καὶ ὅτι δι' αὐτοὺς «ὄπου ἔλλειπει ἡ ὁλοκληρία τῆς πίστεως ἐκεῖ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις» ἀφύπνισε τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ ἀνάγκασεν αὐτοὺς νὰ

εἰπωσιν ὅτι ὑπὸ τὸν ἕρον «Ἐκκλησία» ἐπιζητοῦσι νὰ περιλάβωσιν ἐννοίας ἀσυμβίβαστους».

Ἄνευ ἐνδοιασμοῦ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπεκόμισε ἀνυπολόγιστον ἠθικὴν ὠφέλειαν ἐκ τοῦ Συνεδρίου. Εἰσήλθεν εἰς αὐτὸ ἀγνωσμένη ὑπὸ πολλῶν καὶ θεωρουμένη ὡς φυτοζωοῦσα καὶ ἐξήλθε μετὰ γοήτρου καὶ δόξης ἀκτινοβολούσης. Παρὰ τὰς ἀντιξοῦς περιστάσεις, αἵτινες περικυκλῶσιν αὐτὴν, παρὰ τὰ μαρτύρια, τοὺς ἐξευτελισμοὺς καὶ τὰς πικρίας, τὰς ὁποίας δοκιμάζει σημαντικὸν μέρος αὐτῆς, μεμωλωπισμένη πλὴν ἀκμαία κατὰ τὸ φρόνημα καὶ ἀδάμαστος τὴν ψυχικὴν δύναμιν ἐχρησίμωσεν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν λαῶν τῆς Δύσεως ὡς ἡ φωτεινὴ στήλη, τὴν ὁποῖαν ὀφείλουσι νὰ ἀκολουθήσωσι καὶ ὡς τὸ συνεκτικὸν σημεῖον περὶ τὸ ὁποῖον δεόν νὰ συγκεντρωθῶσι προκειμένου νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ ὧς μετὰ τσαύτης θερμῆς προσηυχῆθῃ πρὸς τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Πρὶν ἢ περατώσω τὴν παροῦσαν δὲν νομίζω περιττὸν νὰ παραθέσω ἐν περιλήψει τοὺς λόγους τοῦ Ἐπισκόπου Brent, δι' ὧν οὗτος ἐπεσφράγισε τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

Κατ' ἀρχὰς ἠὲχαρίστησε τὸν διευθύναντα τὰς συζητήσεις Dr Garvie, εἰπὼν, ὅτι οὗτος ὡς ἄριστος πλοίαρχος ὠδήγησεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα τὸ πλοῖον τοῦ Συνεδρίου... «Καὶ ἤδη, εἶπε, θὰ ὀμιλήσω περὶ πραγμάτων ἀφορώντων προσωπικῶς ὑμᾶς καὶ ἐμέ. Ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω ἕκαστον μέλος τοῦ Συνεδρίου διὰ τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς ἐξεπλήρωσε τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ἀπαντες εὐρίσκοντο καθ' ἡμέραν εἰς τὰς θέσεις των ἀνεξαρτήτως τῆς καταστάσεως τοῦ καιροῦ. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσευχῆς τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν παρίσταντο ἐνταῦθα. Καὶ δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ὀφείλεται εἰς τὴν σπουδαίαν θέσιν, ἣν ἐδώκαμεν εἰς τὴν προσευχὴν. Ἐσχηματίσαμεν ἐνταῦθα νέας φιλίας καὶ νέας γνωριμίας, διηρῴναμεν τοὺς πνευματικὰς ὀρίζοντας ἡμῶν, ὑπέξεκαύσαμεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς νέας ἐλπίδας καὶ νέαν πίστιν καὶ ἤδη προσδοκῶμεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔλα: αἱ πρὸς τὴν ἐνότητα ἡμῶν προσπάθειαι: καὶ οἱ ἀγῶνες θὰ τελειώσωσιν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἐν νέον Παγκόσμιον Συνέδριον ἀντιπροσωπεῖον ἔλας τὰς Ἐκκλησίας θὰ ἐξετάσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν αἱ ἡνωμένα: Ἐκκλησιαί: θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν καὶ τὰς εὐθύναι: ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Εἶπον ὅτι ὁ Dr Garvie ὠδήγησε τὸ πλοῖον τοῦ Συνεδρίου εἰς τὸν λιμένα: πλὴν ὁ λιμὴν οὗτος δὲν εἶναι ὁ τοῦ κόσμου. Ἡδὴ παρασκευασθῆμεθα διὰ νέον ταξίδιον καὶ πιστεύω ὅτι ἕκαστος ἡμῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, θὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν τεταγμένην αὐτῷ θέσιν καὶ θὰ ἐκπληρῶσι πιστῶς τὸ ἑαυτοῦ καθήκον».

Λονδίνον, τῆ 2 Σεπτεμβρίου 1927

† Ο Μ. Ἀρχιμανδρ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ο τύπος.

Πολλά ἐν τῷ τύπῳ ἐγράφησαν περὶ τῆς ἐν Γενεύῃ πρό τινας συγκροτηθείσης διασκέψεως τοῦ διεθνούς τύπου, ἀντιπροσωπευθέντος ὑπὸ τῶν ἑκασταχοῦ ἀριστέων του. Πολιτικοὶ ἄνδρες εἰς τὴν διάσκεψιν ταύτην παρερεθέμενοι καὶ λαβόντες τὸν λόγον ἐχαρακτήρισαν τὴν ἐργασίαν αὐτῆς ὡς ἐκτάκτως σημαντικὴν. Πράγματι δὲ ἡ ὑπὸ πάντων τῶν δημοσιογράφων, φέρ' εἶπεῖν, νιοθετηθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπικροτηθεῖσα πρότασις περὶ τοῦ οὗτος ἀποκληθέντος «ἠθικοῦ ἀφοπλισμοῦ» πρὸς καταπολέμησιν τοῦ μίσους μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν τάξεων ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τοὺς προτείναντας καὶ τοὺς ἀποδεχθέντας αὐτήν, ὡς ἐπ' ἴσης καὶ ἡ ἄλλη ἐκείνη «κατὰ τῆς διὰ τοῦ τύπου διαδόσεως ψευδῶν εἰδήσεων» ἀπόφασις, ἣτις θὰ πρέπη νὰ καταστῇ σεβαστὴ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ παγκοσμίου τύπου, ὅστις πολλάκις καὶ κατὰ σύστημα καθίσταται φορεὺς πάσης ψευδολογίας καὶ διαστροφῆς τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ παραλλήλως θὰ ἐπεθυμούμεν νὰ ἠκούετο καὶ μία φωνὴ περὶ καθορισμοῦ ὀρισμένων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων τῶν ἀσπαζομένων τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα, διότι δὲν εἶνε σπάνιον τὸ θέαμα ἀνθρώπων καὶ ἀπαιδευτῶν καὶ παντὸς ἠθικοῦ ἔρματος ἐστερημένων, οἵτινες, ἀποτυγχάνοντες εἰς ἄλλον οἰονδήποτε ἔντιμον βιοπορισμὸν, «δράττονται τῆς γραφίδος» καὶ «γράφοντες ἐφημερίδα» ἀναρριχῶνται εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κοινωνικοῦ τάχα διδασκάλου ὡς μέσον ἐπιτυχίας μεταχειριζόμενοι οὐχὶ μόνον τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ τὴν κακοῦθι ἐκμετάλλουσαν τῆς δημοσιότητος καθ' ὅλην τῆς κακοῦθι τὴν βδελυρὰν ἑκταλι. Ἀπὸ τούτου τοῦ ἄγους θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμον ἡ χορεία τῶν ἐντίμων δημοσιογράφων καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῇ μία φωνὴ ἐν τῇ διασκέψει τοῦ τύπου.

Ἐκπαιδευτικὸς κινηματογράφος.

Ὅτι πολλάκις ἐτορίσθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων περὶ χρησιμοποίησεως τῆς ἐφευρέσεως τοῦ κινηματογράφου πρὸς σκοποὺς μορφωτικῶν ὑπὲρ τῶν παιδίων, εἶδομεν κατ' αὐτὰς προτεινόμενον πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν κατὰ μίαν ἐκ τῶν συνεδριῶν τῆς συνελευσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἰταλίας. Οὗτος εἰσηγήθη τὴν ἰδρῶσιν ἐν Ρώμῃ διεθνούς Ἰνστιτούτου ἐκπαιδευτικοῦ κινηματογράφου, μέλλοντος νὰ λειτουργήσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἐξασφαλιζομένης ὑπὸ τῆς Ἰταλίας. Τὸ Ἰνστιτούτον τοῦτο θὰ καταστῇ κέντρον πληροφοριῶν τῶν διαφόρων προβλημάτων μορ-

φωτικοῦ χαρακτήρος. Καὶ ἡ μὲν πρότασις αὕτη θὰ συζητηθῇ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν μετὰ τῆς προσοκούσεως εἰς αὐτὴν σοβαρότητος. Εἶνε ὅμως προφανές, ὅτι γνωμὴν ἀποδεκτὴ καὶ ἐφαρμοζομένη θὰ διευκολύνη τὰ μέγιστα τὴν ταχείαν καὶ ἀποτελεσματικὴν μόρφωσιν τῶν νεῶν γενεῶν καὶ θ' ἀναδειχθῇ ἐν τῶν σπουδαιότερων μέσων τῆς ἀνὰ τὸν παιδικὸν κόσμον τοῦ κόσμου διαδόσεως τῶν ὠφελίμων γνώσεων καὶ τῆς ἐμπότισεως ἠθικῶν ἀρχῶν.

Ποῦ ἀλλαχοῦ;

Ἄς μὴ νομισθῇ ὅτι ἡ Ρωσία ἀποτελεῖ ἀπὸ τινας τὸ μόνον τοῦ μπολσεβίσμου πεδίου δράσεως. Χάρις εἰς τὰς ἀκαταβλήτους αὐτοῦ προσπάθειαι, ἀφοῦ ἀπέτυχεν μέχρι σήμερον εἰς τὸν προσηλυτισμὸν ἄλλων χωρῶν, εἴβρεν ἐπὶ τέλος καὶ ἄλλα ἐδάφη, δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ εἶνε ταῦτα ἔξω τῶν ὀρίων τοῦ Μεξικικοῦ. Ἐκ βιβλίου κατ' αὐτὰς ἐκδοθέντος καὶ περὶ τῆς «μεξικανικῆς μεταρρυθμίσεως» πραγματοποιημένου, στατιστολογουμένου τινος τῶν ἐπιβληθεισῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου Calles «μεταρρυθμίσεων»: «Δὲν δύναται κληρικὸς οἰασδήποτε θρησκείας νὰ ἰδρῶν ἢ διευθύνῃ σχολὰς δημοτικῆς ἐκπαίδευσεως». «Οἱ τόποι τῶν δημοσίων προσεῦχῶν εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ κράτους». «Οἱ κληρικοὶ οἰασδήποτε θρησκείας εἶνε ἐστερημένοι ψήφου». Ἐν πάσαις ταῖς σχολαῖς, δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς, ἡ ἐκπαίδευσις εἶνε λαϊκὴ (=μὴ χριστιανικὴ). «Ἀπαγορεύονται τὰ θρησκευτικὰ ἀφιερῶματα» (κατονομάζονται καὶ αἱ ποιναὶ κατὰ τῶν παραβατῶν). Τινὲς τῶν «νόμων» τούτων, καίτοι ἀναφέρονται ἐν τῷ μεξικανῷ συντάγματι, εἶνε ὅμως εἰς αὐτὸ παρεισηγμένον ἀθαιρέτως, διότι οὐδέποτε ἔτυχον τῆς λαϊκῆς κερῶσεως. Ἄλλοι νόμοι εἶνε κατασκευάσματα προσωπικὰ καὶ ἀθαιρέτα αὐτοῦ τοῦ μεξικανοῦ προέδρου, κατὰ τὸ παραδειγμα τῶν μπολσεβικῶν κηρύξαντος ἀμείλικρον κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ πόλεμον ἐν τῇ χώρῃ του. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δυο μπολσεβισμῶν ἔγκειται ἐν τούτῳ; ὅτι ὁ μὲν ρωσικὸς ἀπεκλήθη διὰ τοῦ πραγματικοῦ τοῦ ὀνοματος «ἐπανάστασις», ὁ δὲ μεξικανικὸς ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν πτυχώσεων τῆς «μεταρρυθμίσεως».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὡς ἀνηγγείλαμεν ἤδη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων κατήρτισεν δύο Ἐπιτροπείας πρὸς μελέτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀμφοτέρως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Τῆς πρώτης μετέσχον οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μεσσηνίας καὶ Κορινθίας, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ τμήματος, ὁ καθηγητὴς κ. Κουμίμουτσόπουλος ὡς καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου. Τῆς δευτέρας πάντες οἱ ἀνωτέρω, ἐκτὸς τοῦ κ. Κουμίμουτσόπουλου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας ἀντὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας καὶ ὁ κ. Β. Δηλιγιάννης. Καὶ ἡ μὲν πρώτη τῶν Ἐπιτροπειῶν τούτων ἀναθεώρησε

τὸ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διάταγμα, δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ Κατασιατικὸς νόμος τοῦ 1923, ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Νομ. Διάταγμα περὶ ἀποδόσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων. Ἀμφότεραι αἱ Ἐπιτροπεῖαι συντόμως ἐργασθεῖσαι ἐπεράτωσαν τὸ ἔργον τῶν τὴν παρελθούσαν Τρίτην καὶ ὑπέβαλον τὰ σχετικὰ εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν μέλλοντα νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὰ ἐν σχεδίοις εἰς τὴν ἀρμοδίαν Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς κῶρον. Καὶ τὸ μὲν ἔργον τῆς πρώτης Ἐπιτροπεῖας θεωρεῖται λήξαν, ἡ δὲ δευτέρα θὰ ἐπιληφθῆ τῆς μελέτης τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος γενικώτερον μετὰ προηγουμένης σχετικῆς μελέτης. Ἐν τῇ ἀναθεωρήσει τῶν ἀνωτέρω Νομ. Διαταγμάτων αἱ Ἐπιτροπεῖαι ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τῶν γνωμῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Διὰ Διατάγματος, προκληθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας καὶ Ὑγιεινῆς, καθιερώθη μεγάλη ἐκ 53 μελῶν Ἐπιτροπὴ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρ. επισκόπου Ἀθηνῶν, πρὸς ἴδρυσιν μνημείου εἰς τὸν ἀείμνηστον Μητροπολίτην Σμύρνης Χρυσόστομον, καταργηθείσης τῆς ἐν Καβάλλα πρώτου πρὸς παρόμοιον σκοπὸν ἰδρυθείσης Ἐπιτροπῆς. Τὰ ὑπ' αὐτῆς συλλεγόμενα πρὸς τὰ τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μεγάλης Ἐπιτροπῆς κατατιθέμενα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Ἡ μεγάλη Ἐπιτροπὴ συγκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου θὰ συνέλθῃ εἰς πρώτην συνεδρίαν τὴν προσεχῆ Δευτέραν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ εἰς τὴν ἐν Καβάλλα ἐπιτροπὴν πρὸς ἴδρυσιν ἀνδριάντος τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσόστομου προσέφερε δρ. 500. Διέταξε δὲ ἵνα τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς προσεχοῦς Ὀκτωβρίου διενεργηθῆ ἔρανος εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς περιφερείας, τοὺς δὲ περιουσιάζοντας Πρωτοσύγκελλοι Κτύλλου Ψυχολοῦ καὶ Ἱεροκήρυκα Κύριλλον Καρπαλιώτην ἵνα ἀναπτύξωσιν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ὑπηρεσίας τοῦ Ἐθνομάρτυρος Ἱεράρχου.

— Κατὰ τὴν πρό τιμος χρόνον γενομένην γενικὴν συνέλευσιν τοῦ Κλήρου Ἡλείας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἀντώνιος ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου κληρικῶν Ἡλείας ἔθηκε τὰς βασεῖς τῆς ἰδρυσεως Ταμείου Προνοίας τοῦ Κλήρου τῆς ἐπαρχίας του, ἀναθέσας τὴν σύνταξιν τοῦ σχετικοῦ κανονισμοῦ εἰς τὸν Ἀντιπρόεδρον τοῦ Συνδέσμου Αἰδεσιμολογ. κ. Γεώργ. Γιαννακόπουλον. Μέτοχον τοῦ ἰδρυθέντος ταμείου εἶναι πάντες οἱ ἐν Ἡλείᾳ ἐφημέριοι ἔγγαμοι καὶ ἄγαμοι, ὑποχρεούμενοι εἰς καταβολὴν δραχ. 100 ἑτησίως. Μεριμνῶν ὡσαύτως ὁ Σεβασμιώτατος ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ἀνορθώσεως τοῦ Κλήρου τῆς Παροικίας του ἀπεφάσισε τὴν συγκρότησιν Ἱερασιακῶν συνεδρίων, ἐν οἷς θὰ ἀναπτυχθῶσιν ὑπὸ διαφόρων ἱερέων τὰ ἐξῆς δοθέντα πρὸς μελέτην θέματα: 1) Ἐκκλησιαζονται οἱ χριστιανοὶ σημερον, ἐν ποίᾳ ἀναλογίᾳ καὶ διὰ ποίους λόγους; 2) Τί δύναται νὰ προκαλέσῃ τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸ συχνῶς ἐκκλησιαζέσθαι; 3) Ποίας κοινωνικῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνεσθε ἐν ταῖς πόλεσι καὶ

πῶς θὰ δυνηθῆ ὁ ἱερεὺς τῆς σήμερον νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ θεραπεύσῃ ταύτας; 4) Ἡ θέσις τοῦ ἱερέως ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ—ὁ ἱερεὺς ὡς παράγων κοινωνικός—μέσα ἀντιψώσεως αὐτοῦ μόρφωσις, ἦθος, χαρακτὴρ, πίστις καὶ κατὰ Χριστὸν ζωὴ. Ἐξωτερικὴ παράστασις καὶ κοινωνικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἱερέως—ἐλαττώματα μειώνοντα τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως. Συμμετοχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τεθέντων ζητημάτων ἐδήλωσαν οἱ Αἰδес. κ. κ. Κυρη. Πουλάκος, Γεώργ. Γιαννακόπουλος καὶ Ἰω. Πετρόπουλος. Ὁ Σύνδεσμος Κληρικῶν Ἡλείας πρὸς καταπολέμησιν τῶν χιλιαστικῶν κακοδοξιῶν ἐξέδωκε φυλλάδια, δι' ὧν καταπολεμοῦνται αἱ ὑπόλως διαδιδόμεναι κακοδοξίαι τῶν χιλιαστῶν. Τὰ ἐν λόγῳ φυλλάδια, κατὰ χιλιάδας κυκλοφορήσαντα ἐν Ἡλείᾳ, θὰ ἐπιφέρωσι λίαν ἐπιβαρύνον ἀντιπερὶσπασμὸν εἰς τὴν διὰ φυλλαδίων ἐπίσης διαδιδόμεσαν τὰς ἀντιχριστιανικὰς διδασκαλίαις τῆς Χιλιαστικῆς ποσπαγάνδαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐξ ἐπιβατῶν ἐλθόντων ἐκ Δωδεκανήσου ἔξη κριβώθησαν αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς ἐγένετο ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου κ. Ἀποστόλου, δι' ὧν ἀναιροῦνται αἱ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐπιθέσεως διαβιβασθεῖσαι τηλεγραφικῶς εἰδήσεις.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀπόστολος εἶχεν ἐξέλθει εἰς ἀρχιερατικὴν περιοδείαν ἀνά τὴν ὑπαιθρον τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Πέμπτην, ἤρχισε δὲ τὰς ποιμαντορικὰς ἐπισκέψεις του ἀπὸ τοῦ χωρίου Μονόλιθος, ὅπου ἔφθασε τὴν ἡμέραν τῆς ἐκ Ρόδου ἐκκλήσεώς του. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ χωρίον εὐρισκόμενος, ἔλαβεν ἀνώνυμον ἀπειλητικὴν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τῷ καθίστατο γνωστόν, ὅτι «ἐὰν δὲν κατέπαυε τὴν ἀντεθνικὴν συνεργασίαν του μετὰ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν διὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴν καὶ ἐθνικὴν καταπίεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, θὰ ἐδολοφονεῖτο». Ὁ Μητροπολίτης παρέδωκε τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν εἰς τὰς ἰταλικὰς ἀρχὰς τοῦ χωρίου. Τὴν ἐπιπέσαν, 2αν Σεπτεμβρίου, ἐξέκίνησεν ἀπὸ τὸν Μονόλιθον λίαν πρῶτ' καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον Ἀπολακιά, ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς 5ης μ. μ., ὅποτε ἐξέκίνησε διὰ τὸ χωρίον Βάτη, ὅπου θὰ διενυκτέρευεν. Ὁ Μητροπολίτης περιώδευεν, ἐπιβαίνων αὐτοκινήτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλὴν τοῦ σωφῆρ εὐρίσκειτο εἰς διάκονος τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ κλητῆρ αὐτῆς, ἀποτελοῦντες τὴν συνοδείαν του. Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Γεννάδι, ὅταν ἀκριβῶς τὸ αὐτοκίνητον ἔφθασεν εἰς τὸν λεγόμενον «ἐλαιῶνα τοῦ Κλεοβούλου», ὁ Σωφῆρ ἀντελήφθη, ὅτι ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἦσαν τοποθετημένοι ὀγκώδεις λίθοι ἀποτελοῦντες ὁδόφραγμα, ἐμποδίζον τὴν διάβασιν. Ὁ Σωφῆρ μετὰ τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ διακόνου κατήλθον τότε καὶ ἤρχισαν νὰ ἀφαιροῦν τοὺς λίθους ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ὅποτε ἀπὸ λόχημιν ἐγγὺς τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἐρρίφθησαν αἰφνιδίως περὶ τοὺς 20 πυροβολισμοὶ μὲ μεγάλην ταχύτητα. Ἐκ τούτων κανεὶς ἐκ τῆς συνοδείας δὲν ἐβλήθη, ὁ Μητροπολίτης ὅμως ἐδέχθη δύο σφαίρας. Ἡ μία διεπέρασε τὸν δεξιὸν του θώρακα, ἡ δὲ ἄλλη τὸν ἐτραυματίσεν εἰς

τήν κοιλιακήν χώραν. Καθ'όλον τούτου, τὸ βραχύτατον ἄλλως τε, χρονικὸν διάστημα, οἱ πῦ οβολοῦντες ἦσαν ἀθέατοι, λόγω τῆς πυκνότητος τῆς λόμιης καὶ ἐν γένει τῆς πέριξ φυτείας. Τὸ αὐτοκίνητον μὲ τὸν τραυματίαν Μητροπολίτην ἐπέστρεψε κατόπιν τούτου ἐν τάχει εἰς τὸ χωρίον Γεννάδι. Ἐκεῖ τὰ τραύματα τοῦ ἱεράρχου ἐπεδέθησαν καὶ ὁ τραυματίας κατεκλίθη πρὸς ἀνάπαινον εἰς οὐρανὸν προκοίτου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ συνοδεία του καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου ἠθέλησαν τὰ ἐπικοινωνήσουν τηλεφωνικῶς μετὰ τὴν Ρόδον, ἀλλὰ νὰ σύρματα εἶχον κοπῆ καὶ ἐδέησε νὰ εἰδοποιηθῶν αἱ Ἀρχαὶ Ρόδου περὶ τοῦ γεγονότος ἀπὸ τὴν Ἀπολακίαν. Ὁ Διοικητὴς Δωδεκανήσων ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ εἰς Γεννάδι ἱατρὸν Ἰταλὸν μετ' ὄλων τῶν σχετικῶν ἐφοδίων καὶ ἰσχυρὸν τμήμα στρατοῦ πρὸς φρούρησιν τοῦ Μητροπολίτου. Τὴν 2ην Σεπτεμβρίου ὁ Διοικητὴς κ. Λόγκο μετ' ὅλης τῆς ἀκολουθίας του καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ στρατιωτικῷ ἀποσπάσματος, μετέβη εἰς τὸ χωρίον Γεννάδι καὶ παρέλαβε τὸν Μητροπολίτην Ἀπόστολον, τὸν ὁποῖον μετέφερον εἰς τὸ Ἰταλικὸν Νοσοκομεῖον τῆς Ρόδου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἰωάννου Χάκεττ. Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, κατὰ μετάφρασιν καὶ συμπλήρωσιν *Χαριλάου Ἰ. Παπαϊωάννου*, δ. Θ. τόμος Β'. Ἐν Πειραιεὶ 1927, σελίδες 333 — Ὑπερνηθέντων τῶν οἰκονομικῶν κολυμμάτων, ἅπανα μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Α' τόμου τῆς μοναδικῆς τοῦ Hackett Ἱστορίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς νήσου Κύπρου ἐπεπερόσθησαν εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τοῦ Β' τόμου. ἐκδίδεται νῦν οὗτος εἰς φῶς ὑπ' ἡν καὶ ὁ πρῶτος τόμος μορφήν καὶ ἐμφάνισιν. Διότι εἰ καὶ πρὸς μετάφρασιν ὑπέκειτο τὸ πρωτότυπον ἔργον τοῦ ἀγγλοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ὅμως ὁ μεταφράστης, ὁ καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν θεολογικῶν ἔργων λίαν γνῶριμος εἰς τοὺς θεολογικοὺς κύκλους, δὲν ἠκρόσθη εἰς τὴν παθητικὴν ἀπλῶς μεθελληνισμῶν τοῦ ὑπ' ὄψει ἔργου, ἀλλὰ εἰς πᾶσαν σχεδὸν σελίδα εἶχεν ἐκ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ μελετῶν καὶ προσθέσει τὸσαῦτα συμπληρωτικὰ εἰς τὴν προκειμένην ἱστορίαν, ὥστε καὶ ὁ Β' τόμος νὰ δύναται νὰ φέρῃ τὸν μεταφράστην ὡς αὐτόχρημα παράλληλον συγγραφέα τῆς λαμπρᾶς συγγραφῆς. Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ἐκτίθενται ἐν πέντε μεγάλαις κεφαλαῖαι τὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῆς ἐν Κύπρῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας [κεφ. ε'], ἡ ἱστορία τῶν ἐπὶ μέρους ἐπισκοπικῶν τῆς Κύπρου θρόνων [κεφ. στ'], ἡ παλαιότερα καὶ ἡ νεώτερα ἱστορία τῶν ὀρθοδόξων τῆς Κύπρου μοναχικῶν (κεφ. ζ'), τὰ κατὰ τοὺς ἐντοπίους ἀρχαίους καὶ νεωτέρους ἀγίους τῆς Κύπρου (κεφ. η') καὶ, τελευταῖον, ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐν Κύπρῳ ἱστορικὰ καὶ σεβασίμα κειμήλια. Τὸ ἔργον εἶνε ἐξεδωμένον εὐπρεπέστατα, ἀποτελεῖ δὲ ἐγκόλιον μὲν ἀπαραίτητον παντὸς κυρίου, χρήσιμον δ' ἀπόκτημα τῆς βιβλιοθήκης παντὸς θεολόγου καὶ ἱστορικοῦ.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Σεραφεῖμ ἡ Δόμβρος προκηρῦττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς τακτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐλαιόδενδρα ἐν τῇ παραλίᾳ Ζάλιτσα τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Κοκουῶρον Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Σεραφεῖμ ἡ Δομβροῦ συμφώνως μετὰ τοὺς δρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 235. Συγγραφῆς ὄρων ὑποχρέωσης ἢς ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῆ ἐν τῷ Συμφείῳ Ἐπαμ. Ἀναστασίου εἰς Λεβαδεία — καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται ἐν Λεβαδείᾳ 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμγράφου Ἐπαμ. Ἀναστασίου τὸν Οἶκον. Ἐφόρου καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀρεαμένη τῇ 10ῃ Π. Μ. ὥρα καὶ λήξουσα τὴν 12ην τῆς Μεσημβρίας. Πρῶτη προσφορά ὀρίζεται ποσὸν δραχμ. 20.000 — Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσιν λόγῳ ἐγγυοδοσίας εἰς τὸν ἐνερχοῦντα τὴν δημοπρασίαν Συμφωντὸ 1)10 τῆς πρῶτης προσφοράς ὡς καὶ διπλασίαν κτηματικὴν ἐγγυοδοσίαν ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαρά-

δεκτος εἶναι πᾶσα δι' ἀναφορὰς προσφορά ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Οἱ ὀφειλέται τῆς Μονῆς ἢ διάδικοι αὐτῆς προερχόμενοι ἐξ οἵας δήποτε αἰτίας δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ἐν Μονῇ Δομβρῶς τῇ 30 Ἀγούστου 1927

Τὸ Ἡγλιον τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς διακηρῦττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τετραστῆς ἐκμισθωσις τῶν ἐν ταῖς ἀκολουθοῦσι θέσεσι κεμένων κτημάτων τῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς : 1) Τοῦ ἐν τῇ θέσει «Λαυρία» τῆς περιφερείας Χαλκιδοῦς καὶ Δαφνῶνος (Χίου) κεμένου κτήματος τοῦ ἐπιλεγόμενου «Τραβανάκι» δι' ὑπερ πρῶτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχμῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτησίως. 2) τοῦ ἐν τῇ θέσει «Γαλατόδ» τοῦ χωρίου Βερβεράτου κεμένου κτήματος, δι' ὑπερ πρῶτη προσφορά τὸ ποσὸν δραχμῶν χιλίων πεντακοσίων ἐτησίως. 3) τοῦ ἐν Καλλιμασιᾷ (Χίου) κεμένου κτήματος τοῦ ἐπιλεγόμενου «Πνιγοῦρα» δι' ὑπερ πρῶτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχμῶν ἑπτὰ χιλιάδων πεντακοσίων ἐτησίως. 4) τοῦ ἐν τῇ θέσει «Ἀμπέλα» τοῦ χωρίου Καρυεῶν κεμένου κτήματος, δι' ὑπερ πρῶτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχμῶν χιλίων ἐτησίως, 5) τῶν ἐν τῇ θέσει «Παφυλλίδα τῆς περιφερείας Νέας Μονῆς κτημάτων μετὰς κατόπι ἐτησίας προσφοράς: τὸ ἐπιλεγόμενον τοῦ «Κάφα» ἀντὶ Δρ. 3500, τὸ ἐπιλεγόμενον Τρυποῦρα ἀντὶ Δρ. 2700, τὸ ἐπιλεγόμενον «Μαγκανάκι» ἀντὶ Δρ. 2600, τὸ ἐπιλεγόμενον «Μερσίνιον» ἀντὶ Δρ. 500, καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τῶν «Ἀγίων Σαραντα» ἀντὶ Δρ. 3000. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται τὴν δευτέραν Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν, καὶ ὥραν 10 π. μ. 12 μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Χίου Νικολάου Γ. Νικολοῦδι ὑπὸ τοὺς δρους τῆς ὑπὸ σημερινῇ χρονολογίαν διακηρῦξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δημοσιευθείσης νομίμως. Ἐν Χίῳ τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Αἰτωλίας διακηρῦττει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐφειμένου ἐλαιοκάριου τῆς Ἱ. Μονῆς, ὡς καὶ τοιοῦτου Μετοχίου Μυρτιάς ἐν Τριχωνιά Αἰ δημοπρασίαι ἐνεργηθήσονται κεχωρισμένως ἐν Αἰτωλίῳ, διὰ τὸν ἐλαιόκαρπον τῆς κυρίας Μονῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰτωλικοῦ, ἀντιπροσώπου τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καὶ οἰκονομικοῦ ἐφόρου τὴν 26 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10-12 π. μ., ἐν Κεφαλοβρῦσσῳ δὲ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κουρίτιδος διὰ τὸν ἐλαιόκαρπον τοῦ Μετοχίου Μυρτιάς, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥρην πλεηροφρίαν. Οἱ σχετικοὶ ὄροι καὶ ὑποχρεώσεις ἐδρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς, καὶ δύναται νὰ λαμβάνωσι γῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παντοκράτορος τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ πέως Δήμου Κλεωνῶν Ἱ. Μονῆς ἢ «ἐνομήσις τῆς Θεοτόκου» τῆς ἐπιλεγόμενης Φανερωμένης διακηρῦττει ὅτι: Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ δικαίωμα τῆς ρητινοκαλλιέργειας τῶν ἐν ταῖς θέσεσι «Μπογδάσι, Ἄνω καὶ Κάτω Μπαρδάκα, Ἄνω καὶ Κάτω Μετόχι, Καμαράτα, Σουλνηάρι, Πικέρια, Πάτημα, καὶ Βορδίακι πενκοδένδρων τῆς Ἱ. Μονῆς, ἐνεργηθησομένην τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1927 ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημ. Μπαχταλιά, συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ταυταριθμοῦ τῆ παροδοῦ συγγραφῆς ὄρων καὶ ὑποχρέωσης κατατεθειμένης παρὰ τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἱ. Μονῆς. Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημ. Μπαχταλιά καὶ Δικηγόρου Κορίνθου Δημ. Σοφῶ παρ' οἷς προσερχόμενοι οἱ βουλλόμενοι δύναται νὰ λάβωσιν γῶσιν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1927

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγνοῦντος-Ταειάρχων Ναυπλίας προκηρῦττει ὅτι κατὰ τὴν 26 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. θέλει ἐνεργηθῆ ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖ συμγράφου, πλειοδοτικὴ δημοπρασία. 1ον Περί συνολικῆς ἐκποίησεως (260) περίπου αἰῶν. Τράγων καὶ βετουλίων μικρῶν καὶ μεγάλων· καὶ 2ον Μονοετῆς ἐνοικιάσεως τοῦ λειβαδίου, ὑπερ ἐκράτει ἡ Μονὴ διὰ τὰ ἑαυτῆς ποιμνια, ἰδίως τοῦ αἴγας καὶ ἐλάχιστον διὰ πρόβατα, συμφώνως πρὸς τοὺς δρους τῆς προκηρῦξεως, οἷτινες ὑπάρχουσι κατατεθειμένα εἰς τὸ συμβολεῖον Νέας Ἐπιδαύρου.